

Arrest

nr. 216 843 van 14 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESPERS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 7 maart 2018 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Belg, dit als vader van een Belgisch minderjarig kind.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 5 september 2018 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 14 september 2018 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.03.2018 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn minderjarig Belgisch kind, de genaamde A.M.K.A (RR: [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15/12/80 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd op 25.03.2013 veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens: poging tot misdaad, diefstal met braak, inklimming, valse sleutels en deelname aan bendevoorming.

Betrokkene werd op 02.06.2017 onder aanhoudingsmandaat geplaatst op verdenking van: mensenhandel, tewerkstelling van vreemde arbeiders en deelname aan bendevoorming. Hij werd op 06.12.2017 op borg vrijgelaten.

Redelijkerwijze kan besloten worden dat gezien de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten, blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Vandaar dat overeenkomstig art. 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Betrokkene is, overeenkomstig de gegevens in het administratieve dossier, sedert 22.08.2006 gehuwd met zijn echtgenote. Uit dit huwelijk werden drie kinderen geboren, waaronder de Belgische referentiepersoon, respectievelijk op 09.08.2005, 29.07.2006 en 05.08.2008. Desondanks heeft betrokkene zich er in deze periode toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover de beide Belgische referentiepersonen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden.

Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het (opnieuw) verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Het gegeven dat betrokkene recent onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst is een indicatie dat zijn integratie in onze samenleving nog steeds eerder problematisch verloopt, en dat hij nog steeds niet de intentie heeft dit na te streven.

Betrokkene had, in zijn toestand van precair verblijf, rekening moeten houden met de mogelijke consequenties van zijn daden op het verkrijgen van een regulier verblijfsrecht, en met de gevolgen die deze daden zouden kunnen hebben op zijn gezinsleven.

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van dewelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 d.d. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.

Het staat dan ook niet ter discussie, gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, dat het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel onder meer een schending aan van de formele motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de artikelen 43 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet)

Hij verstrekt onder meer volgende toelichting bij het middel:

*"[...] De bestreden beslissing weigert het verblijf op basis van artikel 43 vreemdelingenwet. Als concrete motieven wordt verwezen naar een veroordeling op 30.6.2014 van de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegen diefstal, naar een veroordeling op 14.7.2014 door de correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens diefstal, en naar een aanhoudingsmandaat van 2.6.2017 op verdenking van mensenhandel.
(...)*

Tweede onderdeel,

Artikel 43 § 2 vreemdelingenwet stelt:

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De bestreden beslissing houdt in geen enkele mate rekening met deze elementen.

Er worden enkel twee stereotiepe algemeenheden gedebiteerd over het gezin en de integratie.

Er is op geen enkele wijze rekening gehouden met het gegeven dat de echtgenote van verzoeker sedert haar zes jaar, overgekomen met haar ouders uit Chili, in België verblijft (zie stuk getuigschrift woonst met historiek adres), dat zij volledig is opgegroeid in België, hier school heeft gelopen, al mini 40 jaar in België woont met een korte onderbreking sedert 2013, dat haai- ouders, zus en andere familieleden hier allen verblijven of verbleven hebben (vader is overleden), dat zij hier vijf kinderen met Belgische nationaliteit heeft. Haar gezinssituatie situeert zich volledig in België. Haar kinderen gaan in Oostende naar school (zie stuk). Zij heeft in België uit een vorig huwelijk meerdejarige kinderen en kleinkinderen. Er wordt geen rekening gehouden met de leeftijd van verzoekster, geboren op 10.4.1970 en thans 48 jaar oud.

Er wordt geen rekening gehouden met haar gezondheidstoestand; zij is een erkende invalide sedert 21.11.2006 tot op heden (zie stuk).

Er wordt geen rekening gehouden met het gegeven dat verzoekster geen enkele band meer heeft met Chili; na haar vijf jaar heeft zij er nooit meer gewoond.

Er dient met deze elementen die betrekking hebben op de echtgenote van verzoeker, en bijgevolg op zijn familiaal leven rekening te worden gehouden. Dit gebeurde niet.

Wat verzoeker zelf betreft werd op geen enkele wijze rekening gehouden met het feit dat hij hier drie kinderen heeft, waarvan twee de Belgische nationaliteit hebben; dat hij al ruim 12 jaar bijna ononderbroken in België verblijft, dat hij geen enkele band meer heeft met Chili, dat hij moet instaan voor zijn echtgenote die invalide is en voor hun drie kinderen.

[...]"

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen aangaande de bovenvermelde grieven als volgt:

"[...] Betreffende de vermeende schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

(...).

In een tweede onderdeel voert verzoekende partij aan dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met de elementen zoals vermeld in art. 43, §2 van de Vreemdelingenwet.

Verweerder laat gelden dat art. 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Verweerder merkt op dat de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekende partij, en niet op zijn echtgenote.

Verzoekende partij kan bijgevolg niet ernstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing diende te motiveren nopens de in art. 43, §2 van de Vreemdelingenwet voorziene elementen voor wat betreft zijn echtgenote.

Verweerder laat verder gelden dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening heeft gehouden met de specifieke situatie van verzoekende partij.

Zie dienaangaande:

"Betrokkene is, overeenkomstig de gegevens in het administratieve dossier, sedert 22.08.2006 gehuwd met zijn echtgenote. Uit dit huwelijk werden drie kinderen geboren, waaronder de Belgische referentiepersoon, respectievelijk op 09.08.2005, 29.07.2006 en 05.08.2008. Desondanks heeft betrokkene zich er in deze periode toe laten verleiden de wetten en regels in België niet te respecteren. Dit getuigt allerm minst van verantwoordelijkheid tegenover de beide Belgische referentiepersonen, zoals van het ouderlijk gezag zou mogen verwacht worden.

Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag niet ten goede zou komen aan het (opnieuw) verwerven van regulier verblijfsrecht. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Het gegeven dat betrokkene recent onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst is een indicatie dat zijn integratie in onze samenleving nog steeds eerder problematisch verloopt, en dat hij nog steeds niet de Intentie heeft dit na te streven."

Verder laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft

kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). [...]”.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (cf. RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

2.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. In casu verzocht verzoeker om de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Belgische onderdaan, in de hoedanigheid van vader van een Belgische minderjarig kind. Verweerder weigert de aanvraag en heeft hierbij toepassing gemaakt van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat toelaat een familielid van een Unieburger/Belgische onderdaan het verblijf te weigeren om redenen van openbare orde.

2.6. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

2.7. Verzoeker wijst erop dat bestreden beslissing geen rekening houdt met en niet afdoende motiveert over zijn persoonlijke omstandigheden, dit in het licht van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij preciseert dat artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat rekening moet worden gehouden met de elementen die zijn zaak kenmerken. Hij wijst er in dit verband op dat hij reeds 12 jaar bijna ononderbroken in België verblijft, dat hij geen enkele band meer heeft met Chili en dat hij moet instaan voor de zorg voor zijn invalide vrouw en voor hun drie kinderen.

2.8. De Raad kan verzoeker in deze kritiek volgen. Verweerder heeft er zich in de bestreden beslissing toe beperkt te verwijzen naar het problematisch verloop van verzoekers integratie in België en zijn gebrekkige verantwoordelijkheidszin ten aanzien van *“beide Belgische referentiepersonen”*, waartoe wordt besloten op grond van verzoekers strafrechtelijk parcours. Verzoekers persoonlijk en familiaal belang wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde, waarbij verzoeker erop wordt gewezen dat hij rekening had moeten houden met de mogelijke consequenties van zijn daden voor het verkrijgen van een verblijfsrecht en de gevolgen ervan voor zijn gezinsleven. Echter wordt nergens verzoekers situatie in het licht van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet concreet gemaakt. Het staat in casu niet ter betwisting dat verzoeker reeds twaalf jaar bijna ononderbroken in België verblijft en dat hij samenwoont met zijn mindervalide vrouw en Belgische kinderen. Dit vindt steun in het administratief dossier en verweerder ontkent dit ook niet in de nota met opmerkingen. Uit de inhoud van de bestreden beslissing en uit het administratief dossier blijkt niet dat verweerder, in weerwil van het gestelde in artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet, concreet rekening heeft gehouden met de duur van verzoekers verblijf alhier. Ook vindt de Raad in de bestreden beslissing of in het administratief dossier

geen enkele afweging terug aangaande de banden die verzoeker nog met zijn herkomstland zou hebben. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat deze banden zijn teloorgegaan, wat na een afwezigheid van twaalf jaar niet geheel onwaarschijnlijk is. Verweerder gaat hier in zijn nota niet op in. Alleszins, indien verweerder van oordeel is dat verzoeker kan worden geacht nog voldoende banden te hebben met Chili, kwam het hem toe dergelijke afweging in de bestreden beslissing of het administratief dossier op te nemen, quod non in casu. De Raad benadrukt dat verweerder slechts een daadwerkelijke balans kan maken in het licht van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet, door de hierin opgesomde elementen te concretiseren, quod non in casu.

2.9. Het betoog in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Voor wat betreft verweerders betoog inzake de schending van de formele motiveringsplicht kan worden verwezen naar punt 2.3. Verweerder benadrukt verder dat de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoeker en niet op diens echtgenote. Daargelaten de vraag in welke mate zonder meer kan worden gesteld dat de omstandigheden van verzoekers echtgenote irrelevant zijn – gezien deze een impact kunnen hebben op de organisatie van verzoekers gezinsleven – wijst de Raad erop dat verzoeker niet enkel wijst op elementen die zijn echtgenote betreffen. Zoals hierboven reeds gesteld, heeft verzoeker er tevens op gewezen dat hij reeds 12 jaar bijna onafgebroken in België verblijft, geen banden meer heeft met zijn herkomstland en de zorg draagt over zijn drie Belgische kinderen. Verweerder houdt in de nota met opmerkingen voor dat wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke situatie van verzoeker, doch het volstaat niet dergelijks te poneren. Verweerder citeert voorts delen uit de bestreden beslissing maar het gegeven dat hij gewag maakt van verzoekers huwelijk en de kinderen die uit dit huwelijk zijn geboren, maakt niet dat hij hiermee concreet rekening heeft gehouden, laat staan met de andere elementen die verzoekers zaak kenmerken, met name zijn langdurig verblijf in België, het aangevoerde gebrek aan banden met Chili en het gegeven dat verzoeker zorg draagt voor de drie Belgische kinderen. De Raad kan aanvaarden dat verzoekers strafrechtelijk verleden een contraindicatie kan vormen voor een goede integratie, maar dit stelt verweerder niet vrij van zijn verplichting om een globaal overzicht te schetsen van de sociale en culturele integratie van verzoeker in België en om rekening te houden met de overige elementen die figureren in artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet. Enkel dan kan er sprake zijn van een gedegen afweging van elementen in het licht van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Gelet op bovenstaande heeft verzoeker aangetoond dat verweerder bij het treffen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete elementen van zijn zaak en hierover niet afdoende heeft gemotiveerd in het licht van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet. Een schending van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet juncto de formele motiveringsplicht juncto het zorgvuldigheidsbeginsel is aangetoond. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Aangezien een aangevoerd onderdeel van het eerste middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen en evenmin van het tweede middel (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA